

RC Monitor

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK VI., ČÍSLO 12

18. červen 2009

neprodejné

Z OBSAHU

V papeži nás oslovuje Benedikt, str. 5
Evropskou kulturu tvoří hledání Boha, str. 6
Dan Brown a katolická církev, str. 8
Gender tady, gender tam..., str. 10

Tradice Otců

Z traktátu

„O křesťanské dokonalosti“
od svatého biskupa
Řehoře z Nyssy
[kolem 335–395]

Jednání, řeč a smýšlení – to je trojíc, v čem se osvědčuje křesťanskost života. Na počátku všeho je jistě myšlenka; na druhém místě je slovo: následuje za myšlenkou a myšlenku vtíštěnou do duše vyjevuje pomocí hlasu; a třetí pořadí po myšlence a slově zaujímá jednání, neboť uvádí ve skutek, co bylo zamýšleno. Kdykoli nás tedy v běžném životě něco vede k tomu, abychom jednali, mysleli nebo mluvili, je třeba dát se při každém slově, činu nebo úvaze důsledně vést Božími zásadami pravé víry, jejichž pomocí je Kristus poznáván a vyznáván; abychom nekonali ani nemluvíli ani nemysleli nic, co by se rozcházel s jejich vznešenou důstojností.

Co má tedy dělat ten, jemuž se dostalo cti nosit slavné Kristovo jméno? Co jiného než ustavičně zpytovat své myšlenky, slova a činy, zda všechny směřují ke Kristu, anebo zda se spíše od Krista vzdalují? Takovéto správné rozlišování vlastních myšlenek, slov a činů se děje mnoha způsoby. Co se totiž koná, myslí nebo říká pod vlivem vášně, to nijak nesouzní s Kristem, nýbrž nese pečeť Božího Odpůrce. Co je však prostě jakékoli poskvrny vášně, to směřuje k původci vši vyrovnanosti a stálosti, a tím je Kristus. Kdo z něho jako z čistého, nezkaleného pramene čerpá myšlenky, je tak podoběn svému vzoru, jako se voda vytrysklá z pramene a nabraná do nádoby podobá vodě v samém zřídle.

Více demokracie pro Evropu!

Co ukázaly volby do Evropského parlamentu

Ve všech členských zemích EU byla účast ve volbách do Evropského parlamentu nevalná. Výsledky znamenají spíše jen vnitropolitický signál.

Ale bědovat nad nezájmem občanů o tuto instituci je pokrytecké. Evropský parlament nenavrhuje ani neschvaluje zákony: výkonné složky EU se mu nemusejí zodpovídat. Na evropské rovině prostě přetrvává „demokratický deficit“, na nějž kritici upozorňují už řadu let.

Navíc chybí provázanost politických témat mezi národními politickými stranami a evropskou agendou. Jen tak se může stát, že – stále silněji – „evropské“ instituce vyvíjejí na členské státy tlak v otázkách civilizace a kultury, rodiny a ochrany života, ale politické strany právě v těchto otázkách nemívají žádný

pozitivní program a debata na národní úrovni se jim vyhýbá.

Zatím se prostě nedaří dopracovat demokratické formy rozhodování výš, nad národní úroveň. (Příkladem unijní nedemokracie byla kauza italského politika Rocca Butiglione, který nebyl přijat jako evropský komisař jen proto, že při „pohovoru“ zopakoval křesťanské stanovisko k definici manželství.) Nedaří se také prosadit do zásadní debaty kruciólní otázky existence Evropy – především její postupnou populační sebevraždou: na to upozornila voliče řada evropských biskupů.

Trhlina mezi institucemi EU a jejími občany se prostě stále zvětšuje. Myslím, že by si křesťané měli promyslet účinnější způsob vlivu na agendu Unie než jen volby podle politických stran.

Michaela Freiová

ZPRÁVY

Papež potvrdil českému prezidentovi návštěvu

Vatikánská tisková kancelář 30. května oznámila, že Benedikt XVI. při setkání s prezidentem Klausem potvrdil svou návštěvu republiky koncem září: navštíví Prahu, Brno a Starou Boleslav.

Po audienci u papeže se prezident

setkal se státním tajemníkem Tarcisiem Bertone a sekretářem pro vztahy se státy Mambertim. Mluvílo se o vatikánsko-českých vztazích, ale i o budoucnosti Evropy.

VIS

Foto: zpravy.idnes.cz

Média zatemňují obraz Severní Koreje

Světová média referují o Severní Koreji jen v souvislosti s jadernými pokusy a starty mezikontinentálních raket. Pomíjejí, že celá země představuje jediný koncentrační tábor.

Tuto vinu médií se snaží napravit iniciativa skupiny „Bez plotů“ (*No fence*), založená v Tokiu. V souvislosti s návštěvou prezidenta Obamy v Buchenwaldu tato skupina uveřejnila otevřený dopis, v němž žádá, aby mezinárodní společenství odsoudilo severokorejský systém táborů – nejen nukleární hrozbu Pjongjangu.

Pokud svět pomine hrůzy, jež se za této diktatury dějí, „odsoudí nás příští generace za to, že nejsme schopni poučit se z minulých zločinů proti lidskosti“.

K dopisu se připojila řada organizací na obranu lidských práv; byl zaslán třem tisícům poslanců vyspělých zemí.

Jihokorejský tajemník skupiny Soon Yoon-bok je znepokojen tím, jak Američané a Evropané, kteří dobře znají brutalitu nacistického Německa zejména vůči Židům, nevědí vůbec nic o tom, co se dnes děje v severokorejských táborech.

Komentátor jihokorejského listu *Chosun Ilbo* Kang Chol-hwan analyzoval druhý jaderný výbuch, který teď Severní Korea podnikla. Bomba vybuchla v jeskyni pod horou Mantap: je navýsost pravděpodobné, že ji museli ručně vyhrabat političtí vězni. Anh Myeon-cheol, bývalý strážný jednoho z táborů, který v roce 1994 uprchl na jih, sdělil, že v devadesátých letech museli mladí političtí vězni budovat v hoře Mantap podzemní bunkry. Z tohoto úkolu se nikdo nevrátil.

Na úpatí hory přitom leží tábor č. 16, určený pro politické vězně a jejich rodiny.

Asia News

Papež o trojičním aspektu znamení kříže

V neděli Nejsvětější Trojice promluvil Benedikt XVI. po Andělu Páně k poutníkům o trojičním tajemství. „Bůh nežije v osamělosti, je spíše nevyčerpatelným zdrojem života,“ řekl. To, že Bůh není sám, vidíme na velikosti a mnohotvárnosti Universa. „V každé buňce je vtištěno jméno Trojice. Všechno totiž vzniká z lásky a je orientováno k lásce. Všechno je nesené láskou.“

„Znamením kříže vyznáváme naši víru v trojjediného Boha. Otec ve svém Synovi zjevil svou lásku k nám, lidem, a v Duchu svatém nám daroval nový život Božích dětí. Celým srdcem chceme milovat Boha a tak zvěstovat lidem tajemství jeho lásky. Kéž nás trojjediný Bůh uchová ve své víře,“ uzavřel papež.

Kathnet

Papež vyhlásil Rok kněží

Svatý otec oznámil, že při příležitosti 150. výročí úmrtí sv. Jana Maria Vianneye, faráře arského, vyhlásuje na období od 19. 6. 2009 do 19. 6. 2010 Rok kněží, jehož téma bude „Věrnost Kristova, věrnost kněze“. Papež zahájí Rok kněží modlitbou nešpor 19. 6. 2009 na slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova a v Den modliteb za posvěcení kněží. Na tuto příležitost přiveze biskup z Belley-Ars relikvii Faráře arského. Rok kněží Benedikt XVI. ukončí 19. 6. 2010, kdy se zúčastní Světového setkání kněží na náměstí sv. Petra ve Vatikánu.

Tiskové středisko ČBK

Relevantní film v distribuci

Do běžné distribuce přichází film „Šarlatový a černý“ z roku 1983. Líčí nasazení italských katolíků při záchraně ohrožených – spojeneckých vojáků, Židů a dalších. Podkladem filmu je kniha J. P. Gallaghery „Červený bedrník Vatikánu“, která vyšla v roce 1968. Film vypráví příběh irského jezuitu mons. Hugh O'Flahertyho, který zachránil v nacisty okupovaném Římě tisíce Židů a spojeneckých vojáků. Mons. Flahertyho hraje Gregory Peck, Pia XII. John Gielgud.

RC

ZPRÁVY

Spolupráce s židy a křesťany dle Bin Ládira muslimy ohrožuje

Spolupráce s křesťany a židy zničí víru muslimů, takže by ve válce proti bezvěrcům měli pokračovat. V poselství, jež bylo zveřejněno v celém znění 4. a 5. června, to muslimům vzkázal vůdce teroristické sítě Al-Káida Usáma bin Ládir.

Bin Ládir reaguje na Obamovu blízko-východní cestu, jejímž cílem je získat umírněné muslimy k řešení palčivých problémů regionu. Vůdce teroristů načerpal své poselství jako odpověď na tuto Obamovu snahu. Část z něj zveřejnila už ve středu katarská televize Al-Džazíra. Informovala o té pasáži, v níž bin Ládir tvrdí, že Obama pokračuje v politice svého předchůdce George Bushe a že podporou pákistánské ofenzivy proti Talibanu v údolí Svát zasel mezi muslimy další semena nenávisti vůči USA.

Jeho pětadvacetiminutový vzkaz se 4. června objevil v celém znění na internetu. Bin Ládir muslimy vyzývá, aby se připravili na „dlouhou válku proti bezvěrcům a jejich agentům“. „Buď budeme žít v islámu, nebo čestně zahyneme. Připravte se na dlouhý boj proti těm, kdo nevěří,“ říká bin Ládir.

Obama v projevu na Káhírské univerzitě řekl, že islám je mírumilovné náboženství a není příčinou současného nepřátelství mezi Západem a muslimy. Odpovědnost za tento vztah připisal islámským radikálům a řekl, že je odhodlán proti nim bojovat všemi prostředky. Právě kvůli nim prý drží USA armádu v Afghánistánu, i když by rády své vojáky odvolaly domů.

ČTK

Data o diskriminaci křesťanů v Británii

Průzkum listu *Sunday Telegraph* ukázal, že se tisíce britských křesťanů musejí obávat ztráty zaměstnání nebo šikany kvůli své víře. Udává to jeden z pěti dotázaných, více než polovina zažila nějaký druh „persekuce“ v práci.

V posledních letech je stále více ses-ter, státních úředníků, charitativních pracovníků, náhradních rodičů a uchazečů o adopci, policistů, učitelů, ba i školních dětí ohrožováno právním postihem a disciplinárním řízením za to, že vyjádřili své náboženské přesvědčení. Nejčastěji je to v souvislosti s křesťanským přesvědčením o přirozeném manželství, jež se dostalo do konfliktu se stále mocnější britskou homosexualistickou lobby.

V lednu t.r. vyhrožovala místní rada domovu důchodců vedenému evangelikály odnětím dotace, protože zaměst-

nanci odmítli sdělit svůj názor na homosexualitu. Řada náhradních rodičů a uchazečů o adopci byla místními úřady odmítnuta kvůli své opozici vůči homosexuálnímu „životnímu stylu“, opřené o křesťanskou víru.

V květnu státní úředníci pověřeni prosazováním rovnosti ohlásili, že křesťanské církve budou nuceny zaměstnávat aktivní homosexuály jako pracovníky s mládeží. Britská „Humanistická asociace“ (BHA) obdržela od státu 35.000 liber za přípravu směrnic pro prosazování rovnosti. V nich se říká, že hovor o náboženské víře v práci lze považovat za obtěžování (*harassment*), jež porušuje Směrnice o rovnosti v zaměstnávání z roku 2003. Tátáž skupina se snaží podrýt náboženský etos církevních škol, který prohlašuje za diskriminaci.

LifeSite News

Miroslav Kalousek o fokolarínech v Lidové straně

V rozhovoru pro Lidové noviny ho-vořil exministr Kalousek mj. o působení fokolarínů v Lidové straně. Řekl, že díky němu vznikla v této straně „paralelní rozhodovací struktura“. Ta má vliv na personální politiku a na „vnitrostranický obraz jednotlivých funkcionářů“. Podle Kalous-

ka mají fokolaríni „ambici maximálně ovlivnit rozhodování uvnitř strany a snažit se ovlivnit volby funkcionářů podle toho, jak konvenují jejich představám, a to jak podporou ve volbách, tak dehonestací těch, kteří jaksí nepatří do party“.

Lidové noviny

Církev ve střední Africe roste

Ve středoafričském Čadu s 10 miliony obyvatel žije 53 % muslimů. Před dvaceti lety zde bylo jen 5 % katolíků, nyní přes 20 %. Na tento rychlý růst upozornil na loňské biskupské synodě biskup Miguel Ángel Sebastián Martínez z Lai. Tomuto růstu neodpovídá počet kněží, takže ne všichni katolíci mohou v neděli navštívit mši svatou. V těchto případech se scházejí na bohoslužbu slova.

Papež proto jmenoval francouzského jezuitu Henri Coudray prvním apoštolským vikářem budoucí diecéze Mongo. P. Coudray působil jako apoštolský prefekt v Mongu od roku 2001. Je specialistou na arabštinu, islám a mezináboženský dialog.

Ve vikariátu Mongo žije 6.000 katolíků rozdělených do šesti farností: působí zde 9 kněží, 13 řeholnic, 5 řeholníků, 8 laických misionářů a 2 seminaristé.

Fides

Pákistánští křesťané pro uprchlíky

Křesťané ohlásili na víkend 13.–14. června demonstrace na podporu uprchlíků, jichž je už přes 3 miliony. Podle lahorského arcibiskupa Lawrence Sal-danha tak chtějí upozornit na zoufalou situaci těchto lidí. Arcibiskup řekl, že po bojích s Talibanci v údolí Svát proudí do jižního Pákistánu další statisíce lidí.

Už koncem května uspořádali katolíci i evangelíci modlitební a postní den pro uprchlíky a vyzvali k míru v zemi. Tuto akci křesťanské menšiny hodnotili pozitivně i muslimové. Situace v Lahoru je po teroristickém útoku z 27. května napjatá. Cílem byla policejní stanice, ale poškozena byla i katedrála: přesto se v ní už konaly modlitby za oběti.

Kathnet

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz. Máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem, můžete se zaregistrovat na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

ZPRÁVY

Slovensko: obhájci života zvítězili u Ústavního soudu

Ústavné právo Centra pre bioetickú reformu (CBR) na slobodu prejavu bolo podľa Ústavného súdu (ÚS) SR porušené. Rozhodol o tom na verejnom pojednávaní senát ÚS pod vedením jeho predsedu Rudolfa Tkáčika.

Dôvodom sťažnosti bol zásah polície počas organizovania panelovej výstavy fotografií potratených plodov pod názvom Stop genocíde – proti porušovaniu ľudských práv vo svete, ktorá sa uskutočnila 16. októbra 2008 pred Technickou univerzitou v Košiciach. Podľa organizátorky Jany Tutkovej z CBR košická polícia vtedy narušila pokojné zhromaždenie, ktoré povolil miestny úrad.

„Prvý zástupca riaditeľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru (KR PZ) v Košiciach, ktorý na miesto došiel osobne so štyrmi policajnými autami, nariadil na objednávku súkromnej televízie zhromaždenie zrušiť pre pohoršenie, ktoré mu bolo spôsobené, lebo panely Stop genocíde môžu vraj vidieť deti. Nevedel odcitovať žiaden zákon, ktorý by také pohoršenie zakazoval, odvolával sa len na všeobecné

morálne normy,“ povedala Tutková.

CBR sa na ÚS sťažovalo na košické KR PZ pre porušovanie práva na slobodu prejavu. „Polícia sa vyhrážala zaistením informačných panelov kampane Stop genocíde, na ktorých sú popri obetiach genocíd zobrazené aj nenarodené deti po umelom potrate,“ vysvetľovala dôvod podania sťažnosti Tutková.

Ministerstvo vnútra podľa nej označilo túto kampaň proti porušovaniu ľudských práv za pohoršujúcu podľa priestupkového zákona. Tutková ďalej upozornila, že napriek tomu CBR doteraz nebolo obvinené z priestupku.

Ako uviedol právny zástupca CBR Alan Böhm, na základe medializácie tohto prípadu bola zrušená podobná akcia v Žiline. Dôsledkom medializácie mal byť aj odliv sponzorov a podporovateľov CBR. Na základe toho došlo k poklesu vážnosti CBR na verejnosti, preto požadujú primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3319 eur (100.000 Sk).

Podľa právnej zástupkyne odporcu, teda Krajského riaditeľstva PZ SR v Ko-

šiciach, Anety Mičekovej, zákrok nebol v rozpore so zákonom, pretože bol vykonaný na základe ohlásenia na linku 158. Polícia je povinná všetky takéto oznámenia preveriť. Na mieste sa preverovalo len podozrenie zo spáchania priestupku verejného pohoršenia. „PZ neurobil žiadne úkony pre ukončenie zhromaždenia, ani nechcel zaistiť všetky panely,“ uviedla pred ÚS Mičeková.

Dodala, že iba na základe úvahy, ako aj reakcií okoloidúcich len požiadal o prekrytie tých fotografií, ktoré mohli vzbudzovať verejné pohoršenie. Dodala, že aj názov kampane Stop genocíde je zavádzajúci, lebo výkon potratov u nás nie je klasifikovaný ako genocída, čím mohli uviesť do omylu úrady, ktoré mali povoliť zhromaždenie. „Aj Rada pre reklamu uviedla, že kampaň je neetická,“ doplnila právna zástupkyňa KR PZ.

ÚS rozhodol, že základné právo na slobodu prejavu CBR porušené bolo a priznal mu aj primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1000 eur (30.126 Sk).

CBR

Nová smernice Kongregace pro klérus pro případy laicizace

V uplynulých dnech se v médiích objevily informace a komentáře ohledně listu Kongregace pro klérus, zasláného prostřednictvím nunciů všem diecézním ordinářům a týkajícího se některých nových kompetencí, které Svätý otec udělil zmíněné Kongregaci 30. ledna letošního roku. Jde o smernice, která vychází vstřícně některým zvláštním pastoračním požadavkům, s nimiž se musí diecézní biskupové vyrovnávat, pokud jde o dodržování celibátu kněží a případné laicizace těch, kteří jej hrubě porušují. O rozsahu a významu těchto kompetencí řekl Vatikánskému rozhlasu sekretář Kongregace pro klérus mons. Mauro Piacenza:

„Nejde o nějaké zjednodušení procedury laicizace, ale o právní nástroj, který vychází z církevního kanonického práva. Práva a povinnosti biskupů se nemění, pokud jde o jejich rozhodovací moc. Biskup musí stále bdít nad tím, aby kněží byli věrní povinností svého kněžského stavu a stejně tak se zvláštní péčí chránit jejich práva. Převážná většina kněží žije klidně svou každodenní identitu a věrně plní své kněžské poslání. Jenom ve výjimečných případech Svätý stolec za užití subsidiarity zasahuje, aby odstranil pohoršení, nastolil spravedlnost a zjednal nápravu viníka.“ [...]

„Je třeba, bohužel, konstatovat, že ně-

kdy dochází i k situacím závažného nedodržování kněžské disciplíny, při nichž pokusy o jejich nápravu nejsou účinné a nastává riziko závažného pohoršení věřících i poškození obecného dobra. Svätý otec proto za účelem podpory nejvyššího zákona Církve, kterým je *salus animarum*, tedy spása duší, udělil 30. ledna Kongregaci pro klérus některé zvláštní kompetence. Určité nové kompetence byly mezitím uděleny také dalším vatikánským kongregacím. Jde především o pravomoci vyřizovat případy propuštění z duchovenského stavu *in poenam*, tedy v rámci trestního postihu, který je spojen

Dokončení na str. 16

POHLED Z ŘÍMA

V papeži nás oslovuje Benedikt

Klaus u papeže, papež u Benedikta

Na první pohled se návštěva prezidenta Klause ve Vatikánu příliš nelišila od jiných audiencí politických hodnostářů. Měla v sobě nicméně něco sympatického. Totiž to, že Václav Klaus z ní byl zjevně potěšen. A vůbec se to nesnažil skrývat. Bylo vidět, že oba pánové spolu příjemně pohovořili. Český prezident to otevřeně přiznával s tím, že se těší na pokračování rozhovoru v Praze. Jak víme z prohlášení tiskového úřadu Svatého stolce, v Apoštolském paláci se mluvilo o budoucnosti Evropy, významu jejího kulturního dědictví, duchovního a křesťanského. V rozhovoru s novináři prezident Klaus pak vyjádřil přesvědčení, že poselství, s nímž papež přijde do Čech a na Moravu, bude zřetelné pro všechny.

Klausův entusiasmus si zaslouží pozornost. Pochvala Benedikta XVI. dnes nevnáší politický kapitál. Těžko lze tedy prezidenta podezřívát z politického kalkulu. Patrně byl papežem skutečně uchvácen. Proč? To by nám mohl nejlépe říci prezident Klaus sám. Čím je papežova vize Evropy tak uhrančivá?

Klíčem nám může být svatý Benedikt. Papež se otevřeně hlásí k duchovnímu spříznění se zakladatelem západního monasticismu. Dosvědčuje to už jméno, které si vybral. Před dvěma týdny putoval k jeho hrobu. Na Monte Cassinu mluvil o člověku, který svého času okouznil Evropu (tak trochu jako papež Klause) a měl výrazný podíl na utváření naší civilizace. Jeho úspěch spočíval v tom, že dokázal tehdejší lidem nabídnout konkrétní model života, jakési vtělené evangelium. Jeho základem bylo harmonické spojení duchovních a světských věcí, jak

Socha sv. Benedikta v Monte Cassinu

to shrnují tři slova: *ora et labora et lege* – modli se, pracuj a studuj. Zdrojem tohoto modelu života byla na jedné straně Benediktova zkušenost a na druhé, jak připomínal papež, mimořádné mystické nazírání ráje, díky němuž získal pojem o skutečných proporcích věcí, tak jak je od počátku zamýšlel Stvořitel.

Připomínání a nové předkládání tohoto modelu života západní civilizaci je jednou z nejsilnějších stránek současného papeže. Po tom všem, co se událo v novověké Evropě, si lidé stále častěji uvědomují, že nevědí, jak žít. Nepřestali se jen modlit, ale i racionálně myslet a – jak ukázala poslední krize – také skuteč-

ně pracovat, vytvářet hodnoty. Veškeré základy byly poškozeny. A není příliš zřejmé, jak škodu napravit, odkud začít, k čemu se odvolat. Skrze benediktinské *ora et labora et lege* Svatý otec vrací naši civilizaci celého člověka. To je to poselství, které u papeže tak fascinuje. A není vůbec nutné, aby o něm přímo mluvil. Když ho čteme nebo posloucháme, lze vycítit, že má za sebou onu rajskou, a při tom neideologickou, harmonii světa, že v ní věří a snaží se ji obnovit. Odtud myslím Klausova fascinace Benediktem XVI. a přesvědčení, že to, co poví v České republice, bude srozumitelné pro všechny.

Krzysztof Bronk

Krzysztof Bronk

Benedikt XVI. snadno fascinuje své posluchače i partnery v rozhovoru. Tuší v něm harmonickou a přitom neideologickou vizi světa.

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Evropskou kulturu tvoří hledání Boha

Homilie Benedikta XVI. v Monte Cassinu

V neděli 24. května navštívil Benedikt XVI. benediktinské opatství Monte Cassino. Dopoledne na náměstí obce Cassino slavil eucharistickou liturgií za účasti 20 tisíc lidí, kteří Petrovu nástupci připravili bouřlivé přijetí. Po mši svaté zde pronesl svou pravidelnou polední promluvu před modlitbou *Regina coeli*. Dopoledne pak v klášterním kostele Monte Cassino předsedal liturgií večerních chval za účasti benediktinských opatů a abatýš z celého světa. Ve své obsáhlé homilii vyložil mimo jiné smysl slavnosti Nanebevstoupení a význam benediktinského hesla *Ora et labora*.

Slavíme dnes tajemství Nanebevstoupení. Co nám chce Bible a liturgie sdělit tím, že Ježíš „byl vyzdvižen“? Smysl tohoto sdělení je srozumitelný nikoli na základě jednoho textu, ba ani ne jednoho spisu Nového zákona, ale pozorného naslouchání celému Písmu svatému. Užité slova „vyzdvihnout“ má ve skutečnosti starozákonní původ a vztahuje se ke slavnostnímu uvedení na trůn. Kristovo Nanebevstoupení tedy v první řadě znamená, že ukřižovaný a vzkříšený Syn člověka se ujímá královské vlády Boha nad světem.

V Kristu vstupuje člověk do intimity Boha

Je tu však hlubší smysl, jenž není bezprostředně vnímatelný. V úryvku ze Skutků apoštolských se nejprve praví, že Ježíš byl „vyzdvižen“ (v. 9), a potom se dodává

že „byl vzat“ (v. 11). Událost je popisována nikoli jako cesta vzhůru, nýbrž jako skutek moci Boha, který uvádí Ježíše do prostoru božské blízkosti. Zmínka o oblaku, který „jim ho vzal z očí“ (v. 9), odkazuje na prastarý obraz starozákonní teologie, a řadí tak vyprávění o Nanebevstoupení do dějin Boha Izraele, počínaje oblakem na Sinaji a nad stánkem úmluvy na poušti až k zářivému oblaku na hoře Proměnění. Obraz Pána zahaleného v oblacích poukazuje nakonec na stejné tajemství, které je vyjádřeno obratem „sedět po pravici Boží“. V Kristu, který vystoupil na nebesa, lidská bytost neslychaným a novým způsobem vstoupila do intimity Boha; člověk má od nynějška navždy prostor v Bohu. „Nebe“ neznámá místo nad hvězdami, ale něco mnohem smělejšího a vznešenějšího: ukazuje Krista, božskou Osobu, která

plně a navždy přijímá lidství, Toho, v němž jsou Bůh a člověk neoddělitelně navždy sjednoceni. A my se blížíme k nebi, ba dokonce vstupujeme do nebe v míře, jakou se přibližujeme k Ježíši a vstupujeme s Ním do společenství. Dnešní slavnost Nanebevstoupení nás tedy zve k hlubokému společenství s Ježíšem usmrčeným, vzkříšeným a neviditelně přítomným v životě každého z nás. [...]

Církev hlásá oslavenou přítomnost Pána

Draží bratři a sestry, dějinný charakter tajemství zmrtvýchvstání a nanebevstoupení Krista nám pomáhá uznat a pochopit transcendentní a eschatologickou situaci Církev, která se nezrodila a nežije proto, aby nahrazovala svého „chybějícího“ Pána, ale spíše nalézá důvod svého bytí a svého poslání v Ježíšově neviditelné přítomnosti, která působí mocí jeho Ducha. Jinými slovy bychom mohli říci, že Církev neplní úkol připravovat návrat „chybějícího“ Ježíše, ale naopak žije a jedná, aby hlásala historicky a existenciálně jeho „oslavenou přítomnost“. Počínaje Nanebevstoupením kráčí každé křesťanské společenství na své pozemské cestě směrem k dovršení mesiášských příslibů, je živeno Božím Slovem a syceno Tělem a Krví svého Pána. Toto je situace Církev, která – jak připomíná 2. vatikánský koncil – „při svém putování prochází mezi pronásledováními ze strany světa a útěchami od Boha a hlásá kříž Páně a jeho smrt, dokud on nepřijde“ (*Lumen gentium*, 8). Dnešní slavnost nás vybízí k upevnění naší víry ve skutečnou Ježíšovu přítomnost; bez Něho nemůžeme v našem životě a v našem apoštolátu vykonat nic účinného. On, jak připomíná ve druhém čtení apoštol Pavel, je tím, který „jedny určil za apoštoly, jiné za kazatele mluvící pod vlivem vnuknutí, jiné pak za pastýře a učitele, aby dělalo pokroky Kristovo Tělo“, tedy Církev. A to „dokud nedojdeme všichni k jednotě ve víře a v poznání Božího Syna“, protože je jediné společné povolání, aby všichni „byli jedno tělo a jeden

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

duch, jedno vytožené dobro, ke kterému jsme byli povoláni“ (srov. Ef 4,4.11-12).

Nic nemá přednost před Kristem

Do této perspektivy zapadá moje dnešní návštěva, která si klade za cíl, jak připomněl váš pastýř, povzbudit vás „k neustálému vytváření, zakládání a budování“ diecézního společenství na Kristu. Jak? Jak to ukazuje sám svatý Benedikt, který žádá ve své Řeholi, aby nic nemělo přednost před Kristem: „*Christo nihil omnino praepone*“ (LXII,11).

Drazí bratři a sestry, při této bohoslužbě cítíme ozvěnu výzvy svatého Benedik-

ta, abychom měli srdce obrácené ke Kristu a nedávali přednost ničemu před Ním. Nebude nás to rušit, ale naopak přivádět ke stále většímu zapojení do budování společnosti, kde se solidarita vyjadřuje konkrétními znameními. Jak? Vám dobře známa benediktinská spiritualita navrhuje syntézu evangelního programu mottem *ora et labora et lege*, modlitba, práce a kultura. Nejprve modlitba, která je nejkrásnějším dědictvím mnichů po svatém Benediktovi, [...] je jakousi mlčenlivou stezkou, která vede přímo k srdci Boha; je to dech duše, z něhož se nám dostává pokoj uprostřed bouří života. [...] Dalším stěžejním bodem benediktinské spiritu-

ality je práce. Humanizovat svět práce je typickým znakem duše mnišství. [...]

Nakonec patří k vaší tradici také pozornost ke světu kultury a výchovy. Proslulý archiv a knihovna na Monte Cassino obsahuje nesčetná svědectví o nasazení mužů a žen, kteří rozjímali a usilovali o zlepšení duchovního i materiálního života člověka. Ve vašem opatství se lze přímo rukama dotýkat onoho *quaerere Deum*, tedy skutečnosti, že evropská kultura je výrazem hledání Boha a ochotou naslouchat Mu. Platí to i v naší době. [...]

Přeložil P. Milan Glaser SJ

www.radiovaticana.cz
(mezikatolická redakce)

Dočkáme se vracení církevního majetku?

Pohled na vztah církevních restitucí a politiky

Vztahy mezi subjekty a názorovými proudy jsou složité a zašmodrchané. Zkusme si to tedy zjednodušit, a to klidně s vědomím toho, že se zmýlíme. Nebyli bychom ani první, ani poslední.

Připomínám, že je dost jedno, v jaké formě se majetek bude či nebude vracet. Možnou situaci popíšme dvěma stavy *ano* (bude se vracet taková část, která stojí za to) a *ne* (nebude se vracet buď nic, nebo směšně málo). Politickou scénu si rozdělme opět na dvě části, na pravici (která vracení připouští) a levici (která vracení nepřipouští). KDU-ČSL můžeme z tohoto pohledu zařadit mezi pravici.

Takže máme hráče a bank. Zkusme nyní rozdat karty. Jaké máme situace:

1) Jsme před volbami a není jasno, jak volby dopadnou. Levice láká voliče nezakrytě a upřímně tím, že když vyhraje, nebude vracet nic, na což slyší skrblici, aktivní nepřátelé Církve a idealisté, kteří chtějí „návrat“ k ideálu chudoby (nikdy ve všeobecnosti v Církvi neexistujícím). Pravice láká voliče na svou stranu nezakrytě a upřímně tím, že když vyhraje levice, nic se vracet nebude. Voliči, kteří běžně chybují v základních logických operacích, si to vykládají tak, že když vyhraje pravice, něco se vracet bude.

Je důležité si uvědomit, že i mezi vo-

liči pravice je mnoho těch, kteří vracet nechtějí nic, ale volební program „když vyhraje levice, vracet se nebude“ je od volby pravice neodradí. Je by odradilo až to, kdyby se skutečně vracet začalo, nebo alespoň nebezpečí, že se vracet začne, by reálně hrozilo.

2) Jsme po volbách a vyhrála levice. Situace je jasná. Vracet se nic nebude a tematika je dle bodu 1) připravena na další volby, je totiž výhodné pro obě strany s tematikou restitucí operovat.

Nebo vyhrála pravice a situace je opět jasná. Co by z toho pravice měla, kdyby vrátila? Jednak by automaticky prohrála následující volby, jednak by nadosmrtní byla podrobena antireklamě (tihle to vrátili, zrádci a zaprodanci!) a jednak by na vracení nemohla sbírat kladné křesťanské body. Nikdo nebude volit pravici za to, že už vrátila, zvláště když v křesťanských hrudích bijí většinou srdce výrazně levicová. Takže se také vracet nebude, ale je nutno zatančit nějaký rituální taneček, aby bylo možno operovat s restitučními i v dalších volbách. Abych někomu nekřivdil, tento skeptický pohled nevztahuji na všechny pravicové poslance. Víím, že je mezi nimi většina takových, kteří by vraceli rádi. Ale většina z těsné většiny je vždy jen spolehlivá menšina. A církevní

restituční patří mezi takové zákony, u kterých je pravděpodobné, že poslanci budou hlasovat podle sebe, čímž se prosadí většinová politická (ne)vůle.

Tak, to je vše. Jiná situace nastat nemůže. Vždy je totiž buď před volbami, nebo po volbách.

Je tedy evidentní, že

a) vracet se nikdy nebude;
b) pro oba póly politické scény je výhodné, aby problematika restitucí nespadla pod stůl;

c) pro Církev je mimořádně nevýhodné, aby problematika restitucí nespadla pod stůl. Jednak si tím sama upevňuje negativní PR, jednak se snaží v rámci udržení naděje nikoho na politické scéně moc nenaštvat nějakými nepopulárními prohlášeními k populárním tématům.

A moje prognóza vyplývající z výše uvedené úvahy? Je veskrze optimistická.

Diskutovat o vracení se bude ještě 15 let, než téma vyčpí. Jakmile vyčpí, politici se o ně přestanou zajímat a v tichosti a pravolevé shodě zruší blokační paragraf bez náhrady. Církev to během dalších pěti let vydýchá a začne evangelizovat.

Ale toho už se já v aktivním věku nedožiju.

JiKu

převzato z <http://www.confugium.cz>

ROZHOVOR

Náměstí svatého Petra

Foto: www.saintpetersbasilica.org

Dan Brown a katolická církev

Rozhovor s P. Johnem Wauckem, členem Opus Dei

„Navzdory všem chybným tvrzením o katolicismu ve filmu *Andělé a démoni* ukazuje zájem o tento film stále větší zájem o Církev,“ říká kněz Opus Dei John Wauck. P. Wauck učí na Papežské univerzitě Svatého kříže. Založil blog *The Da Vinci Code and Opus Dei*. Na televizní stanici *Eternal Word* běží jeho třináctidílný kurs „Zrcadlo duše“. V tomto interview pro agenturu Zenit hovoří P. Wauck o filmu „Andělé a démoni“, filmové adaptaci stejnojmenného románu Dana Browna. Navazuje na knihu a film „Da Vinciho kód“ (česky též „Šifra Mistra Leonarda“).

Nemáte dojem, že Dan Brown trpí jistou fixací na katolickou církev?

Někdy se tak ptám, kde by byl Dan Brown bez katolické církve? Téměř všechny zajímavé věci v jeho románech vycházejí z katolického prostředí. Lidi zjevně nepřitahují jeho schématické postavy a špatné dialogy. Právě proto hlav-

ním dopadem „Da Vinciho kódu“ nebyl pokles náboženské víry nebo praxe, ale spíše prudký vzestup turistiky do Říma – a do Louvru.

Aby Dan Brown prodal své knihy, nabízí jakýsi koktejl z dějin, umění, náboženství a tajemství, a jediným místem v dnešním světě, kde najdeme všechny

tyto věci pohromadě, je římsko-katolická církev. On vlastně zobchodovává kulturu Církve.

Pokud vás fascinuje historie, krása a posvátná tajemství, nemůže vás nefascinovat Církev. Když stojíte na náměstí svatého Petra, uvidíte ve vzdálenosti pár set metrů římské pohřebiště, staroegyptský obelisk přivezený Caligulou, hrobku svatého Petra, místo pokusu o zavraždění jeho následníka Jana Pavla II., strop Sixtinské kaple a Michelangelovu Pietu, Rafaelovy komnaty, Berniniho kolonádu, největší baziliku světa a poutníky z celého světa. A přitom to není muzeum; je to živá realita, jež nás přivádí do přímého kontaktu s dvaceti stoletími historie – od antiky po dnešek. Co více může roma-

ROZHOVOR

nopisec typu Dana Browna chtít? Nic takového rozhodně nenajdete na amerických předměstích, kde žije většina jeho čtenářů.

Je-li Dan Brown zjevně fascinován katolickou církví, není v tom rozhodně sám. Počet poutníků v Římě láme v těchto dnech rekordy. Poutníci přicházejí vidět Řím a slyšet Benedikta XVI. A tenhle zájem, to není pouhá zvědavost. O letošních Velikonocích vstoupilo ve Spojených státech do Církve přes 150.000 lidí.

Myslíte, že rozhodnutí Vatikánu nepovolit filmování v římských kostelích je nepřívětivým gestem vůči producentům?

Já žiju v Římě už 14 let a nikdy jsem tu holywoodský filmový štáb v kostele neviděl. Je pravidlem, že v římských kostelích se netočí komerční filmy, byť sebezbožnější. „Deset přikázání“ (slavný hollywoodský film z roku 1956 – pozn. překl.) byste v římském kostele točit nemohl. Je tedy dost přirozené, že se pro „Anděly a demony“ neucinila žádná výjimka. S jejich producenty se jednalo jako s každým jiným. To je vše. Cokoli dalšího už je jen trik těch, kdo dělají filmovou publicitu.

„Anděly a demony“ prezentují jakési přirozené nepřátelství mezi křesťanskou vírou a moderní vědou. Co si o tom myslíte?

Lidé mohou poměrně snadno nahlédnout, že spousta uměleckých děl západního světa – hudby, malířství, sochařství, literatury, architektury – je produktem křesťanské víry, je často inspirováno vírou nebo i financováno Církví. To je zřejmé. Lidé si ale neuvědomují, že něco podobného platí i o vědě.

Jen si to vezměte: univerzity jsou vynálezem Církve. Koperník byl římsko-katolický klerik, a svou knihu o heliocentrickém vesmíru věnoval papeži. Kalendář, který dnes používáme se jmenuje gregoriánský, protože byl ustaven papežem Řehořem XIII., který na něm spolupracoval s nejlepšími astronomy a matematiky své doby. Sám Galileo zůstal katolíkem a jeho dvě dcery se staly řeholicemi. Jedním z největších italských astronomů byl jezuita Angelo Secchi. Otec moderní genetiky, Řehoř

Mendel, byl katolický mnich. Tvůrce teorie „velkého třesku“ byl belgický kněz George Lemaitre.

Krátce řečeno: představa, že existuje nějaké přirozené napětí mezi vědou a Církví, mezi rozumem a vírou, je naprostý nesmysl. Když dnes lidé slyší slovo „věda“ a „Církev“, okamžitě si vzpomenou na Galileův proces. Ale dlouhodobě vzato byl tento komplexní případ – který je často překrucován protikatolickými propagandisty – nápadnou výjimkou. A to je důvod, proč ho kritici Církve stále citují: je to jediný příklad, který mají. Takže když uslyšíme slova „věda“ a „Církev“, měli bychom si vybavit Koperníka, Secchiho, Mendela a Lemaitra. To jsou reprezentativní příklady. Galileův proces ne.

Našel jste v té knize něco zajímavého?

Ano. V románu je scéna, kdy se jeho hrdina, profesor Langdon z Harvardu, náhle octne před svatopetrskou bazilikou a táhnou mu hlavou myšlenky – v románu je to tedy hlas vědecké autority –, které znějí jako inzerát na římský katolicismus. V té chvíli je těžké říci, zda čteme Dana Browna nebo katolický katechismus. Pasáž zní takto:

„Petr je skála. Petrova víra v Boha byla tak pevná, že Ježíš nazval Petra „skálou“ – neochvějný učeník, na jehož

ramenou vybuduje Ježíš svou Církev. Právě na tomto místě, uvědomil si Langdon, tedy na vatikánském pahorku, byl Petr ukřižován a pohřben. První křesťané postavili nad jeho hrobem malou svatyni. Jak se křesťanství šířilo, svatyně rostla, vrstvu za vrstvou, až se z ní stala tato kolosální bazilika. Celá katolická víra byla vybudována doslova na svatém Petrovi. Na skále.“ (Anděly a demony, kapitola 118).

A reklama pokračuje: není to gigantický billboard na *Times Square*, ale není to špatné.

Nemyslíte, že když o filmu takhle mluvíme, děláme mu zadarmo publicitu?

Chcete říci: kdo tady komu dělá publicitu? Dobrá otázka. Patrně to funguje obousměrně, ale když uvážíte, kolik času, energie a milionů dolarů se utratilo na výrobu a propagaci tohoto filmu, tak je to výhodnější pro nás. Možná že je pro Boha výhodné využít Hollywood, aby přitáhl pozornost některých lidí k bohatství katolické víry a kultury.

Podotýkám ovšem, že nemám v úmyslu plýtvat časem a penězi na návštěvu tohoto filmu. Recenze „Da Vinciho kódu“ – jež dělali titíž lidé –, jsou dostatečně zničující, aby se člověk hnal ještě na tohle.

Jesús Colina

Z angličtiny přeložila Michaela Freiová

P. John Wauck

Foto: www.universalcall.libsyn.com

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

Foto: www.tutorgig.com

Gender tady, gender tam, všude kam se podívám...

O tom, co je to vlastně gender a proč je genderová agenda největším nebezpečím pro křesťanskou společnost od pádu komunismu

Už jste se setkali s genderem? Že ještě ne? O mnoho jste sice nepřišli, ale mohlo by to být poučné setkání. O genderu je totiž dobré něco vědět. Dřív než vás dostihne. A on vás dostihne. Určitě. Gender sice nikdo nikdy neviděl, ale přesto je ho všude plno. Gender je v základních dokumentech EU, gender je na školách, gender je v televizi, gender je dokonce i mezi lidovci. Takže co je to vlastně gender?

Gender je označení tzv. kulturně vytvořených rozdílů mezi muži a ženami. Zatímco pohlaví (sex) je vrozené, gender je jakési „sociální pohlaví“, které s tím biologickým nemá nic společného. Pořád Vám to není jasné? Inu, podle genderových věrozvěstů a věrozvěstek jste sice podle svých pohlavních znaků muž či žena, ale podle svého genderu

můžete být čímkoliv. Ženou s penisem, mužem, který se cítí jako lesbická žena nebo čímkoliv jiným, genderů jsou prý desítky. A to, že když se někdo narodí jako muž či žena, tak se od přirozenosti chová určitým způsobem, je prý fatální omyl, způsobený tisíciletou mužskou dominancí a samozřejmě křesťanstvím, konkrétně katolickou církví. Schytali to

ovšem i biologové, protože podle „genderistů“ neexistuje odlišně vyvinutý a jinak používaný mužský a ženský mozek (třeba v tom, co ví každý – že ženy se lépe orientují v množství drobných jevů než v dálkové orientaci. Byly totiž po stovky tisíc let zvyklé sbírat drobné plody v blízkosti obydlí, zatímco muži museli v daleké shánět větší potravu, například mamuta... Výsledkem je to, že ženy si sice všimnou každého flíčku na obleku, ale najít na mapě Pardubice jim dělá problémy). Neexistují také žádné přirozené mužské a ženské role (tedy, že dívky tíhnou spíše k tomu být ošetřovatelkami nebo učitelkami než strojními zámečnicemi a hut-

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

nicemi). A pokud ano, jedná se o tzv. genderové stereotypy, které je nutno vyvrátit, rozkutat a zadupat do země.

Společné záchody!

Nejlépe tak, že budeme od malička učit děti „osvobozovat“ se ze zjetí genderových stereotypů. Jako to dělá třeba sdružení Žába na prameni. Aktivistky z tohoto sdružení Žába (za peníze daňových poplatníků) našim dětem ve školách vyprávějí genderově korektní pohádky o tom, jak drak unesl prince a zachrání ho princezna. Dětem se to sice nelíbilo, ale to jsou právě ty tzv. genderové stereotypy, které se mají odbourat. Ovšem převychovat se podle Žáby na prameni mají i učitelky. Když některá na semináři oné povedené organizace řekla „Jsem pedagog...“, hned jim „přední odbornice na genderovou lingvistiku“ vysvětlila, že „užívání nevhodných výrazových prostředků reprodukcí tradiční genderové role konzervuje rituály utvrzující mužskou dominanci“. Uff... tak tohle je pro změnu generické maskulinum. To, že v češtině množné číslo mužského rodu zahrnuje i rod ženský, je totiž podle věrozvěstek feminismu výsledek mužské dominance. Takže občanky a občané, odbornice a odborníci, krabi a krabice, slepice a slepci, hosté a hostky.

Samozřejmě, nekončíme jen u jazyka. Důležité je i rozdělení pánských a dámských záchodků na školách. „Fyzické oddělení žen a mužů vytváří ospravedlnění pro jejich rozdílnost. Tím, že například oddělíme mužské a ženské záchodky, že

Foto: www.mccullagh.org

oddělíme kabiny podle pohlaví, vlastně zvýrazníme domnělé odlišnosti mezi muži a ženami.“ Vida, takže muži a ženy nemají záchody zvlášť, protože jsou rozdílní, ale naopak. Jsou rozdílní, protože mají oddělené záchody.

Mohlo by to být k smíchu, ale není. Tzv. agenda genderové rovnosti představuje v současnosti největší nebezpečí křesťanskému obrazu člověka. To, že jste na ni zatím nenarazili nebo že působí na první pohled nevinně, by vás nemělo oklamat. Marxův Kapitál také nikdo nebral vážně a carská cenzura ho dokonce povolila vydat v Rusku. Prý jde jen o hromadu grafů a čísel. Následky neseme dodnes... I když se to často zpočátku nezdá, myšlenky mají důsledky. My ty důsledky můžeme sledovat už nyní.

Ženy s motorovou pilou

Genderovou agendu sice v České republice prosazuje jen malá skupinka aktivistů a aktivistek (díky štědrému přísunu peněz z Bruselu, soukromých nadací, státního rozpočtu a rozpočtů jednotlivých měst), jde však o velmi vlivnou skupinku. Díky svému finančnímu zázemí, agresivitě, naivitě jedněch a strachu druhých, se jí podařilo stát se fakticky mluvčími žen v České republice. Nepočtené aktivistky dokázaly vytvořit neuvěřitelné množství navzájem neformálně provázaných organizací (což jim samozřejmě ulehčuje získávání dotací).

Zastřešeny jsou v tzv. České ženské lobby, jíž byla donedávna členem i Unie katolických žen (ta letos z České ženské lobby vystoupila pro nesouhlas s jejich podporou potratů a adopcí dětí homosexuály). Na internetu naleznete nejméně tucet velmi kvalitně (za cenu stovek tisíc korun) vytvořených webových stránek s jejich propagandou. Vydávají příručky jako „Gender do škol“ a genderové omalovánky, kde máma nemele maso, ale jezdí autem, zatímco tatínek vaří snídani (v liberálních státech Západu jsou už dále, tam vaří dva tatínci nebo autem jedou dvě maminky). Mají své pořady v rádiu a televizi, své katedry na vysokých školách, kde produkují další a další generace zastánců své ideologie. Mají oporu v materiálech EU, které tzv. „gender mainstreaming“ (tedy povinnost posuzovat jakoukoliv politič-

Nauka o genderových rolích je čistě teoretický konstrukt a neopírá se o žádné empirické důkazy. Původním autorem této teorie je psycholog a sexuolog John Money, který chtěl svou nauku ověřit reálným pokusem. Výsledky však byly fatální. Přesvědčil rodiče malého chlapce, který nešťastnou náhodou přišel o penis, aby jej převychovali na dívku. 15 let podstupoval chlapec hormonální „léčbu“, měl dívčí jméno a byl vychováván jako dívka. Dívkou se však nikdy necítil. V 15 letech rodiče pokus John Moneyho přerušili, jelikož jejich syn (dcera) vyhrožoval sebevraždou, pokud bude muset za „doktorem“ dále chodit. Z následků se rodina nikdy nevzpamatovala. Jeho bratr (dvojče) spáchal sebevraždu poté, co se u něj jako následek umělých změn v bratrově pohlaví projevil schizofrenie, a sám „pokusný chlapec“ se také později zabil.

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

ku z hlediska rovnosti žen a mužů) povýšily na dogma.

V německé spolkové zemi Durynsku už musí každá obec nad 10 000 obyvatel kontrolovat své rozpočty z hlediska tzv. genderového rozpočtování, miliony eur se vyhazují na projekty typu „Gender mainstreaming ve výstavbě měst“ či „Gender mainstreaming v Národním parku Eifel“ (výsledkem je, že by se z informačních tabulí tohoto národního parku měly odstranit obrázky jelení říje). Probíhají akce typu „Nová povolání pro chlapce“ (kde se hoši v posledním ročníku základní školy motivují k tomu, aby si vybraly obory jako kadeřník, ošetřovatel či vychovatel v mateřské školce) a ženám se doporučují kurzy práce s motorovou pilou. V Anglii probíhají kampaně na zapojení žen do ko-voobráběcího průmyslu, v Norsku musí být 40 procent žen v dozorčích radách soukromých společností (ačkoliv jde třeba o ropný průmysl, kde mnoho žen nepracuje...) a ve Francii se utratily miliony eur na projekty typu „Zvyšování sebevědomí žen ve venkovských oblastech“.

Fondy EU snesou zřejmě všechno. U nás jen změna vlády v roce 2006 zabránila vládní kampani zaměřené na rovné zastoupení žen a mužů při péči o domácnost (jako by vláda měla co mluvit do toho, kdo bude u nás doma vynášet odpadky...). Kromě toho Evropská unie tyto své nápady ve formě jakéhosi kulturního imperialismu vyváží do zemí, kde má vliv, a podmiňuje jimi svou zahraniční pomoc. Výsledkem je, že v Bosně a Ko-

sovu sice máme 30 procent žen v parlamentech, ale reálnou situaci žen v obou zemích to nezlepšilo ani o píď. I nová strategie pro Afriku zahrnuje rovné postavení žen a mužů jako klíčový prvek ve všech národních rozvojových strategiích. Připomíná to nátlak na Nikaraguu, aby uvolnila zákaz potratů, jinak přijde o rozvojovou pomoc EU.

Genderové plány EU

Pořád se vám to zdá málo? Že jen straším? Ale co rezoluce Evropského parlamentu, která nakazuje divadelním souborům genderovou vyrovnanost? Co nová antidiskriminační směrnice Evropské komise? Zavádí faktické právo na bezbariérové bydlení (každý inzerát, který bude nabízet byt bez bezbariérového přístupu, bude diskriminační). Sexuální obtěžování se zavádí jako forma diskriminace ve všech sférách, včetně manželství (jako diskriminační se může brát

i pouhý sexuální návrh vlastní manželce). Za sexuální obtěžování může být chápáno i pozvání dívky do kina. Autorem tohoto návrhu není nikdo jiný než komisař Vladimír Špidla. Vrcholem je nejnovější nápad z Bruselu o rovném zastoupení žen v misích OSN a EU a to včetně příslušníků policejních a vojenských sil a to i na rozhodovacích pozicích. Že tolik vojáků a důstojníků v evropských armádách prostě nemáme, asi nikoho nezajímá.

Plán Evropské komise pro dosažení rovného postavení žen a mužů hodlá dosáhnout 60 % zaměstnanosti žen do roku 2010. Tzv. Barcelonské cíle zase vyžadují, aby do roku 2010 bylo třicet procent dětí do tří let v jeslích. Evropská komise chce rovněž bojovat proti „stereotypům ve společnosti týkajících se pohlaví“. Politika by se prý měla zaměřit na boj se stereotypy týkajícími se pohlaví, a to už od raného věku. Ano, je třeba školit v této oblasti učitele a studenty a podporovat mladé ženy a muže, aby zkoušeli netradiční obory vzdělávání. To ostatně děláme i my. Aniž by si toho někdo všiml, schválila vloni vláda plán na genderové sensitivní výuku ve školách, která by se měla zaměřovat na odstraňování genderových stereotypů. Jak už to bývá, když jde o feministické výmysly nebo rozšiřování potratové praxe, ministři z ODS a KDU-ČSL, včetně těch, co se označují jako katolíci, hlasovali svorně pro tento nesmysl. Výhrady vznesl jen vicepremiér Vondra. Oč menší debaty se ve vládě vedou nad podobnými hodnotovými otáz-

V posledních letech se v přístupu k ženské otázce vymezily nové tendence. První tendence silně zdůrazňuje stav podřízenosti ženy ve snaze vyvolat spor. Žena, aby byla sama sebou, se stává soupeřkou muže. Na zneužití moci odpovídá strategií hledání moci. To vede k soupeření mezi pohlavími, kde identita a úloha jednoho je zdůrazňována na úkor druhého. To má na lidskou osobu škodlivý vliv, který se bezprostředně a s neblahými následky projevuje ve struktuře rodiny.

Druhá tendence se objevuje jako důsledek té první. Ve snaze zabránit dominantnímu postavení jednoho nebo druhého pohlaví směřuje tato tendence ke smazávání jejich rozdílností, které jsou považovány pouze za výsledek historicko-kulturní podmíněnosti. Na této rovině je tělesná odlišnost, nazývaná pohlaví, minimalizována, zatímco rozměr úzce kulturní, nazývaný gender, je zdůrazněn a považován za primární. Zastírání rozdílnosti nebo duality pohlaví má ohromné důsledky na různých úrovních. Tato antropologie, která zamýšlela hájit úsilí o rovnost ženy a její osvobození od biologického determinismu, ve skutečnosti inspirovala ideologie, které podporují např. zpochybnění rodiny s její přirozenou strukturou dvou rodičů, tedy otce a matky, zrovnoprávnění homosexuality s heterosexualitou a nový model polymorfní sexuality.

(List biskupů katolické církve ve světě o spolupráci mužů a žen v církvi a ve světě (2004).

ZE ŽIVOTA SPOLEČNOSTI

kami, které mohou formovat výchovu příštích generací, o to více se vedou nad privatizačními zakázkami...

Přítom jde o hodně. Cílem radikálních feministek je – stejně jako u všech totalitních hnutí – rozbít rodinu. Dát státu maximum pravomocí v rodinné politice, postavit proti sobě muže a ženu, a děti vychovávat co nejvíce mimo rodinu – v jeslích a školkách. Ve svém – ať už vědomém či nevědomém – tažení za zničení naší kultury a civilizace se zastánci genderové agendy samozřejmě stavějí i za práva homosexuálů adoptovat děti, sdílejí klimatickou hysterii, prosazují neomezené právo žen na potrat a považují děti za obtíž, kterou je potřeba poslat co nejdříve do jeslí a ve školách jí pak indoktrinovat sexuální výchovou. Své názory samozřejmě halí do přijatelnějšího hávu (doufám, že snad jen proto jim skáče na špek třeba Sdružení žen KDU-ČSL, které na svém sjezdu cituje předního genderového ideologa Petra Pavlíka) a hovoří spíše o rovnosti žen a mužů. To je samozřejmě něco jiného – klasické emancipační hnutí za stejná práva žen si zaslouží veškerou úctu, ostatně jeho průkopníci jako Marie Riegrová-Palacká, Eliška Krásnohorská nebo Vojta a Josef Náprstkovci se nad dnešní feministickou agendou musejí v hrobě obracet.

Útok na rodinu

Když se ale podíváme hlouběji na ideová východiska současného feminizmu, zjistíme, že podle nich rodina založená na heterosexuálním manželském sňatku není nic přirozeného, ale že je to naopak umělý sociální konstrukt sloužící konkrétní mocenské dominanci heterosexuálních mužů nad ženami a homosexuály. Zjistíme, že to, co v posledních staletích chápe většinová společnost pod pojmy „rodina“, „muž“ a „žena“, nemá přirozený základ, ale jedná se o konstrukty hájící patriarchální mocenskou hierarchii, ve které dominují bílí bohatí heterosexuální muži. Konečným cílem je radikální osvobození jedince od existujících společenských norem. A jak toho dosáhnout? Samozřejmě s pomocí státu (již zmiňovaný Petr Pavlík: „Hlavní překážkou prosazování politiky genderové rovnosti zůstává nedostatek politické

vůle ze strany politických elit.“ Jinými slovy, stát se má postarat o naplnění tohoto pochybného ideálu).

Věcem se samozřejmě nemůže ponechat volný průběh, protože lidé jsou pod silným a dlouhodobým vlivem tradičních, v kultuře a jazyce zakotvených stereotypních představ o tom, co je to rodina, co je to žena, co je to muž a jak se mají lidé chovat. Musí tedy existovat síla, která emancipaci lidí od sebe samotných urychlí. Tou silou má být právě současný pečovatelský stát. Je nutno umístit co nejvíce žen do pracovního procesu, umožnit jim kariéru a eliminovat jejich pečovatelské role. Ty má na jedné straně částečně, ideálně ve stejné míře, převzít otec, částečně pak stát zřizováním pečovatelských zařízení. Celý tento komplex je označován souhrnným názvem „podpora slučitelnosti rodinných a profesních rolí“.

Nástroje navrhované představiteli politiky rovnosti žen a mužů jsou většinou následující: zkrácení mateřské a rodičovské dovolené. Například v Belgii prakticky musíte dát dítě ve třech měsících do jeslí. Stát vám jinak nedá ani korunu a pouze otcův příjem (díky masivnímu zdanění) rodinu neuziví. Současné

legislativní zakotvení prostředků nutí rodiče rozdělit si rodičovskou dovolenou mezi sebe. Finanční podpora rodiny má být maximálně eliminována, neboť příliš podporuje svobodné rozhodování rodin, jak finanční prostředky využít. Namísto toho mají být státní finance soustředovány do výstavby kolektivních pečovatelských zařízení. Ta mohou ostatně plnit vícero rolí: na jedné straně odeberou rodině její tradiční pečovatelskou roli, na straně druhé je v nich snazší za pomoci školeného personálu od malička budovat v dětech „správný“ obraz rolí muže a ženy. Rodiny, které se rozhodnou služeb nevyužít a setrvat s dětmi doma, mají být trestány snížením či odebráním dávek. To není fikce, ale realita Belgie či Švédska. Díky čtyřicetileté železné oponě stále ještě zaostáváme za vyspělým Západem. V dobrém i špatném. Má to ale alespoň jednu dobrou stránku. Víme, co nás čeká za pár let. To, co se děje nyní v Belgii či Švédsku, nás čeká nejspíše za deset let. A vzhledem k pasivitě těch, co se v naší zemi označují za pravici, křesťany či konzervativce, možná i dříve.

Matyáš Zrno

S použitím textů

Vojtěcha Bellinga a Jana Jirěše

CÍRKEV A SPOLEČNOST

Ježíš našťestí nehlásá nebeskou demokracii

Slabiny a meze demokracie

Myšlenkový chaos, kterým se vyznačuje moderní či postmoderní doba, vyplouvá na povrch nejvíce během předvolebních kampaní, v nichž je obsah hodnot, jejichž prosazování nabízejí politické strany, téměř úplně vystřídán lýtým souborem argumentací, jimiž se strany navzájem pouze diskreditují. Nutno říci, že poměrně úspěšně. Odpovídá tomu také zájem lidí o účast ve volbách do parlamentů, nejen toho Evropského. I když právě v tomto případě je celá věc ještě poněkud komplikovanější. Výjimkou jsou, pokud jde o voličskou účast, jediné volby prezidenta Spojených států, ačkoli i tam zůstává otázkou, jak je tomu s myšlenkovou soudržností předvolební kampaně.

Přeceňování demokracie

Demokracie však v každém případě zaujala v povědomí veřejnosti postavení garanta, který je líčen v kategoriích velmi blízkých mesiášským příslibům, tedy jako záruka spravedlnosti, pokoje a blahobytu. Avšak její skutečná hodnota vzhledem k neopakovatelnému lidskému údělu se pro věřícího snadno stane zřejmou, představili si, jak přitažlivé by asi bylo evangelium,

kdyby Ježíš Nazaretský namísto království nebeského hlásal nebeskou demokracii.

Všeobecná závaznost objektivní pravdy

Moderní euro-atlantické demokracie však proto rozhodně netřeba zavrhnout, ačkoli žijí z hodnot, které jen tiše předpokládají, ale, bohužel, skoro vůbec nehlásají. Nejdůležitější z nich je všeobecná závaznost poznatelné objektivní pravdy, která v perspektivě křesťanské víry navíc člověka osvobozuje, ba obšťastňuje. A to vskutku na věky.

Naše demokracie je totiž, díky historické danosti svého zrodu, opravdu křesťanská, ale zároveň je také od počátku prostoupena i působením moderních nebo spíše starých známých sofistů, kteří stejně jako ve starověku jednájí a mluví tak, jako by ona pravda, jež je společným vztažným bodem pokojného soužití, vlastně nikdy neexistovala. Vynalézavost těch, kteří prosazují jenom své individuální zájmy, je v tomto ohledu obrovská, ale člověk je prosazuje spíše bezděčně. Vyplyvá to z lidské přirozenosti, porušené prvotním hříchem. Demokratické ovzduší, které tak vzniká, je syceno takovou koncentrací nevráživosti, že jen málokdo odolá tomu, aby na poli veřejného dění alespoň někým nepohrdal a alespoň někoho nezahrnoval vynalézavě odůvodňovanou antipatií, ne-li přímo nenávisť.

Vztah Církve a společnosti

Na druhé straně stojí za pozornost, že zmínění sofisté – právě vzhledem ke křesťanské povaze demokracie – paradoxně potřebují také Církev, aby ji mohli urážet a osočovat, nezřídka podobně jako potřebuje *teenager* rodiče k tomu, aby mohl zaujmout odstup od někoho, kdo to z lásky k němu přetrpí, a pomůže mu tak osobnostně dozrát. Ne vždy se to ovšem podaří a totalitní režimy, které se v minulosti zrodily víceméně na základě demokratických procesů, jsou v tomto směru varovným mementem.

Vykonstruované sociální nároky

V této souvislosti určitě není náhodou, že především v oné politické instituci, jež trpí největším nezájmem evropských voličů, jsou vznášeny vykonstruované sociální nároky jako např. legislativa, jež má v rozporu s poznatelnou pravdou dodávat kredit homosexuálnímu soužití. Okolnost těchto a podobných nároků i jejich typicky sofistického odůvodňování umožňuje vytušit, že nedostatek voličské zodpovědnosti celku se vrací jako bumerang v podobě eticko-intelektuálního zmatku a že nedůvěra k demokracii se v rámci společenského celku skutečně pojí s úpadkem soudnosti demokratické instituce. Vývoj, který by směřoval tímto směrem, rozhodně neslibuje útěchu.

Ježíš, jediná skutečně důvěryhodná osoba lidských dějin

Avšak očerňování Církve, jež bývá spojeno s obcházením či popíráním nějaké pravdy, potřebné pro mírumilovné lidské soužití, má také svoje meze. V tom je jakási útěcha. Ani od těch nejzavilejších nepřátel církevního učení víry totiž prakticky nelze slyšet nic, co by chtělo zasáhnout přímo Ježíšovu osobu. Bývá důmyslně zneužíván typicky křesťanský soucit a jiné ctnosti a nehorázně jsou zneřecovány ty nejposvátnější skutečnosti lidského života, ale žádné argumenty, ať už věcné či *ad hominem*, které se nezřídka objevují ve vztahu ke konkrétním, živým či zemřelým představitelům Církve, nebývají nikdy adresovány Ježíši Nazaretskému – jediné skutečně důvěryhodné osobě lidských dějin, které patří celá Církev. Žádné takové argumenty totiž neexistují.

V tom je stále naděje Evropy a dění, které v ní probíhá. Dění, jehož jsme součástí a jehož cíl nezakusíme dříve, než nám bude dáno jej dosáhnout.

P. Milan Glaser SJ
www.radiovaticana.cz
(mezititulky redakce)

DOPISY ČTENÁŘŮ

Dopisy čtenářů

Děkujeme za vaše ohlasy. Těšíme se na vaše podněty, které můžete zasílat na adresu redakce uvedenou v tiráži. Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Irsko: hysterie kolem kněžského zacházení s dětmi [RCM 11/2009]

Uvedené jsem zaregistroval již dříve a to v naší televizi, kde informaci přinášeli v hlavních zprávách jak v ČT, tak na Nově, kde však pro instituce vedené katolickou církví bylo mj. použito slova industriální školy či zařízení. Hned jsem si jako technik vzpomněl na tzv. „zrádná slova v angličtině“, mezi které patří i slovní spojení „industrial school“, což není resp. nemusí být naše průmyslovka či učňovská škola, ale polepšovna (viz Poldauf, I. et al.: Anglicko-český a česko-anglický slovník. SPN Praha, 4. vydání, 1981). Takže už jsem byl doma. V institucích uvedeného typu se nikde na světě s chovanci nezachází v rukavičkách. Ale vše, co se hodí proti katolické církvi, to se u nás použije.

Že se jedná o polepšovny (industrial school) vyplývá rovněž z příloženého článku, který publikoval Washington Post. Jsou zde uvedeny také další zajímavé skutečnosti, o kterých se naše televize nezmiňovaly.

K tomu je snad vhodné jen doplnit text známého anglického historika, Paul Johnsona, který již v 90. letech po ekonomickém a intelektuálním pádu komunismu v Evropě a v Rusku (čehož levicové intelektuály na Západě velmi litovali), citoval ve své knize jednoho bývalého marxistu takto: „My se dnes můžeme zaměřit na mnohem atraktivnější a zajímavější oblasti – na rasovou politiku, sexuální politiku, politiku životního prostředí a zdravotní péče. Existují i jiné formy činnosti, na které dojde v pravý čas, a tak přeměníme a svrheme existující společnost.“

A toto se přesně u nás, v Evropě a USA děje. V Rusku to také mělo náběh tímto směrem, ale Putin to zastavil! Ne že bych byl jeho stoupenec, ale je to fakt. Sám jsem byl služebně v ocelárnách na Ukrajině i v Rusku včetně Moskvy a Petrohradu. Mohl jsem to vidět.

S pozdravem

Vojtěch Havlík, Ostrava

Milada Horáková – asociace

Včera jsme se dodívali na efektivní komunistickou propagandu (kam se hrabe břídil Goebels). Jen matně si pamatuji na tísnivou atmosféru doma, neměl jsem ještě jedenáct roků, a rodiče si asi nedovolili mluvit ani před vlastními dětmi. Podpis anticharty jsem už prožil jako dospělý. Ale zlé jsou i ty současné asociace. Jistoty a závist byly u počátků jednačtyřiceti let komunismu. Zbyla z nich jen jistota trvalého se vzdalování od vyspělého světa a utrpení statisíců. Podle průzkumu jsou nejméně spokojeni s důchody členové KSČM a ČSSD. Příliš sametová revoluce nesáhla na peníze oporám zločineckého systému. Ten dovedl po méně dávat starobní důchody 90 Kčs. Nevadí, že takto ocenění dřeli celý život. Však to byli nepřátelé režimu. Ti mají dodnes důchody nižší než straníci, zvláště ti zasloužilí. Je ostudou, že prokurátor Vaš má jistě vyšší důchod než jeho oběti, pokud přežily a nedostaly přímo trest smrti.

Kdy si konečně uvědomíme, že jistoty, pokud vůbec jsou, získáváme jen tvrdou a poctivou prací. Pokud vám je někdo slibuje, nevěřte mu. Je mi úzko, když si uvědomím, že žiji v zemi, kde si stále většina lidí myslí, že jim někdo zaručí splnění snu o pečených holubech, kteří sami létají do huby. Nejen apoštol Pavel, ale i komunista Gottwald říkali: „Kdo nepracuje, ať nejí“, ale Pavel k tomu přidává „Pracuj tak, abys uživil sebe a rodinu a zbylo ti pro potřebné“. [...]

Ing. František Kopečný, Přerov

Na závěr diskuse o smrti P. J. Toufara [RCM 6/2009 a 9/2009]

Prozkoumal jsem v posledních několika měsících většinu archivních pramenů, které se k této události vztahují. Na základě poznatků z listin v těchto archivech uložených jsem dospěl k závěru, že v případě určení příčin úmrtí pátera Josefa Toufara je třeba počítat vážně s variantou, že stav, ve kterém byl pater Josef Toufar několik hodin před smrtí, zapříčinila otrava louhovými látkami, které mu byly za dosud nezjištěných okolností podány. Relevantní svědectví v této věci zazněla již v interním vyšetřování StB v roce 1951 a jsou zachycena v mém příloženém článku. Ne-

vím, proč tyto relevantní materiály jsou v ČR neustále opomíjeny, a to pravděpodobně i lidmi, kteří jejich obsah znají. Jsem však přesvědčen, že tak složitá a komplikovaná událost, jakou jsou okolnosti číhoštského zázraku, musí být osvětlena na základě všech dostupných pramenů, a vzhledem k tragické smrti pátera Toufara je zřejmé, že osvětlení a poodhalení všech skutečností je možné jen za využití dostupných materiálů vedených Státní bezpečností. Chci tímto způsobem přispět k objasnění této dějinné události.

JUDr. Vilém Fránek

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

Dokončení ze str. 4

se zproštěním všech povinností vyplývajících z kněžského svěcení pro ty kněze, kteří se pokusili uzavřít civilní sňatek a ani po upozornění na důsledky svého jednání svůj pohoršující a nelegitimní život nezměnili; a také pro ty kněze, kteří se provinili těžkými hříchy proti šestému přikázání. Kromě zvláštní kompetence uvalit spravedlivý trest nebo pokání za porušení božského nebo kanonického zákona lze v některých opravdu výjimečných a naléhavých případech přistoupit také k trestům trvalé povahy, nevylučujícím ani propuštění z duchovenského stavu. Samozřejmě, že každý jednotlivý případ musí být řešen v rámci řádného administrativního procesu, včetně vždy zaručeného práva na obhajobu. Nakonec je zde i zvláštní kompetence deklarovat propuštění z duchovenského stavu u těch kněží, kteří opustili kněžskou službu a žijí více jak pět let v situaci dobrovolného a nedovoleného útěku ze služebního kněžství.

Nic tedy není automatické a všechno je případ od případu zvažováno. Nelze z toho tedy vyvozovat, že jde o nějaké všeobecné zjednodušení procedury ve všech tak choulostivých. Žádný automatismus, ale důkladné a přesné zvážení situace.“ [...]

„Tyto kompetence byly uděleny v upřímné snaze, aby se tak přispělo k vážnosti kněžského poslání i kněží samotných, kteří jsou v této době vystaveni sekularizaci a obtížení namáhavou povinností myslet a jednat proti proudu doby a ve věrnosti své identity a svému poslání. Kněz jedná v osobě Krista jako Hlavy a Pastýře. Kněží jsou povoláni prodlužovat přítomnost Krista uprostřed jeho stáde a být tak jakoby jeho odrazem. Proto je nezbytné, ba neodmyslitelné jejich úsilí o mravní dokonalost, které musí přebývat v každém autenticky kněžském srdci; neutíkat se přitom ke zjednodušující spiritualizaci, ale mít na paměti antropologickou strukturu

člověka, zraněnou prvotním hříchem. To vyžaduje ustavičnou askezi kněze ve věrnosti slibům, přijatých v den svěcení a při respektování nedotknutelných práv Božích. To všechno je zvláště důležité pro pochopení teologické motivace kněžského celibátu, protože vůle Církve v této věci nachází svou poslední motivaci ve výjimečné spojitosti mezi celibátem a svěcením, která kněze připodobňuje Ježíši Kristu, Hlavě a Ženichovi Církve. Proto Církev na 2. vatikánském koncilu a opakovaně v následných výpovědích papežského učitelského úřadu, stejně jako na biskupských synodách, potvrdila „pevnou vůli ponechat nadále v platnosti zákon, podle něhož Církev vybírá kandidáty kněžského svěcení latinského obřadu mezi těmi, kteří si dobrovolně zvolili celibát jako stálý životní stav“. Kněžský celibát je darem, který Církev obdržela a stráží, a více než kdy jindy je přesvědčena, že je dobrem pro Církev i pro svět.“

Ra Vat

Liturgická čtení

21. 6. Neděle	Job 38,1,8–11, Žl 107, 2 Kor 5,14–17, Mk 4,35–41		
	12. neděle v mezidobí		
22. 6. Pondělí	Gn 12,1–9, Žl 33, Mt 7,1–5	25. 6. Čtvrtek	Gn 16,1–12.15–16, Žl 106, Mt 7,21–29
	sv. Paulinus Nolánský; sv. Jan Fisher a Tomáš More		sv. Vilém, ct. Ivan
23. 6. Úterý	Gn 13,2.5–18, Žl 15, Mt 7,6.12–14	26. 6. Pátek	Gn 17,1.5.9–10.15–22, Žl 128, Mt 8,1–4
	sv. Josef Cafasso		sv. Jan a Pavel
24. 6. Středa	Iz 49,1–6, Žl 139, Sk 13,33–26, Lk 1,57–66.80	27. 6. Sobota	Gn 18,1–15, Lk 1,46–55, Mt 8,5–17
	Slavnost Narození sv. Jana Křtitele		sv. Cyril Alexandrijský
28. 6. Neděle	Mdr 1,13–15; 2,23–24, Žl 30, 2 Kor 8,7.9.13–15, Mk 5,21–43		
	13. neděle v mezidobí		
29. 6. Pondělí	Sk 12,1–11, Žl 34, 2 Tim 4,6–8.17–18, Mt 16,13–19	2. 7. Čtvrtek	Gn 22,1–19, Žl 116A, Mt 9,1–8
	Slavnost sv. Petra a Pavla, apoštolů		sv. Ota
30. 6. Úterý	Gn 19,15–29, Žl 26, Mt 8,23–27	3. 7. Pátek	Ef 2,19–22, Žl 117, Jan 20,24–29
	sv. prvomučedníci římsští		Svátek sv. Tomáše, apoštola
1. 7. Středa	Gn 21,5.8–20, Žl 34, Mt 8,28–34	4. 7. Sobota	Gn 27,1–5.15–29, Žl 135, Mt 9,14–17
	sv. Theobald (Děpolt)		sv. Prokop

RC MONITOR – zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Claritatis pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické Církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Fotografie bez uvedení zdroje pocházejí z *Flickr.com*. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 1683820001/5500. Redakční rada: Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, Mgr. Dagmar Kopecká, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Zdeňka Rybová, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová, Ondřej Vaněček, Mgr. Matyáš Zrno. Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP. Objednávky: Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo činí přibližně 15 Kč, což ročně znamená 315 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplať. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.